

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 29 (417)

Субота, 19 липня 1975 р.

Газета виходить
щотижні
з липня 1967 року

Ціна 2 коп.

ХХV З'ЇЗДУ КПРС—НАШУ УДАРНУ ПРАЦЮ!

На 107,3 процента виконав шестимісячне завдання по випуску і реалізації спецодягу колектив Чернігівського УВП. У цьому досягненні є частка праці і швеї-мотористки Любові Федорівни Батіг.

Ставши на передз'їздівську трудову вахту, Л. Ф. Батіг взяла підвищене зобов'язання. Свої норми виробітку вона систематично перевиконує на 8–10 процентів і дає продукцію високої якості.

На знімку: ударниця комуністичної праці Л. Ф. БАТИГ.

Фото Д. БУШТРУКА.

ІНІЦІАТИВА ОДЕСІТІВ

У лютому наступного року відбудеться черговий ХХV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу. У колективах підприємств та виробничих об'єднань нашого Товариства, в компактних групах на державних заводах та в сільському господарстві широко розгорнулося соціалістичне змагання на честь цієї знаменної події.

Ставши на передз'їздівську трудову вахту, виробничі колективи дільниць та цехів взяли підвищені соціалістичні зобов'язання і тепер докладають всіх сил, щоб виконати їх з честью.

Працівники міжрайвідділів, культурно-просвітницьких установ та первинні організації УТОГ Одеської області, прагнучи зробити гідний внесок у дострокове виконання планів завершального року дев'ятої п'ятирічки, розгорнули змагання за кращу постановку роботи по виконанню виробничих завдань і контролюльних цифр 1975 року.

Президія Одеського облвідділу УТОГ розробила і затвердила положення по організації змагання за кращу постановку роботи. Переможцями змагання, згідно положення, будуть визначені первинні організації УТОГ, які добувають найкращою постановкою культурно-масової роботи серед членів Товариства, контрольні цифри нинішнього року виконують до 7 листопада 1975 року, а за перший квартал 1976—до дня відкриття ХХV з'їзду КПРС.

Умовами положення про змагання передбачено оформлення наочної агітації під девізом: «Радянський народ від з'їзду до з'їзду», а також випуск у січні наступного року стінної газети, присвяченої ХХV з'їзду КПРС.

Учасникам змагання положення рекомендує провести серію лекцій на теми: «Партія — натхненник і організатор наших перемог», «В. І. Ленін — організатор першої в світі соціалістичної держави», «Партія — розум, честь і совість нашої епохи», «Комунизм — світле майбутнє всього людства» тощо. Крім цього, бажано організувати 1–2 зустрічі з комуністами — ветеранами нашої партії, а також з керівними партійними і радянськими працівниками.

При підведені підсумків змагання буде взято до уваги рівень проведення циклу лекцій та беніфісів, що спрямовані на попередження порушень трудової і виробничої дисципліни, а також громадського порядку.

Визначаючи переможців, президія облвідділу УТОГ враховуватиме ініціативу первинної організації УТОГ в справі поліпшення постановки роботи з членами Товариства, використання нових форм і методів по вихованню людей, збільшення кількості ударників комуністичної праці і тих, що борються за це високе звання.

Колектив первинної організації УТОГ, який зайде на перше місце у змаганні за гідну зустріч ХХV з'їзду КПРС, буде нагороджено Почесною грамотою президії облвідділу УТОГ, а активістів, які найбільш відзначаться, заохочено.

Ті колективи, які зайдуть друге та третє місце у змаганні, відповідно будуть нагороджені Почесними грамотами та сувенірами.

Ініціатива одесітів по розгортанню соціалістичного змагання на честь ХХV з'їзду КПРС заслуговує на увагу і підтримку з боку інших облвідділів нашого Товариства.

ПРИКЛАД ПЕРЕДОВИКІВ КЛИЧЕ

У відповідь на звернення трудівників Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» колектив Львівського УВП-2 переглянув раніше взяті зобов'язання ча 1975 рік і на честь ХХV з'їзду КПРС накреслив такі трудові рубежі:

— річний план завершити до 15 грудня і понад завдання додатково виготовити та реалізувати продукції на 50 тисяч карбованців.

У ці дні колектив нашого підприємства змагається за те, щоб у серпні завершити виконання дев'ятої п'ятирічки по всіх техніко-економічних показниках. Приклади самовіданої праці на передз'їздівській трудовій вахті показують: майстер — складув Роман Андrijович Яцишин, робітниця швейно-в'язальної дільниці Євдокія Євдокимівна Дегтярьова, ткаля Марія Миколаївна Шиманська та Уршуля Михайлівна Нестер, які давно завершили виконання осібистих п'ятирічок.

Значно перевиконують норми виробітку, ставши на передз'їздівській вахті, трафаретник Ф. К. Мартинюк, складув Я. Ф. Лагно, ткаля Р. М. Жданова, робітник складильниці Т. М. Жилковський, швея Ш. Т. Соловкова та інші.

Працювати сьогодні краще, ніж учора, а завтра краще, ніж сьогодні — під таким девізом трудиться нині колектив нашого підприємства.

Л. УКРАЇНЧУК,
оверлочниця Львівського
УВП-2, ударниця дев'ятої
п'ятирічки.

ДОБРІ ПОБАЖАННЯ РАДЯНСЬКИМ І АМЕРИКАНСЬКИМ КОСМОНАВТАМ

15 липня керівники Комуністичної партії і Радянської держави по прямому телевізійному зв'язку спостерігали запуск з космодрому Байконур радянського космічного корабля «Союз-19», виведено на орбіту для здійснення стикування і спільногопольту з американським космічним кораблем «Аполлон».

Перед стартом командир корабля «Союз-19» Герой Радянського Союзу льотчик-космонавт СРСР О. А. Леонов і бортінженер Герой Радянського Союзу льотчик-космонавт СРСР В. М. Кубасов доповіли Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежневу про повну готовність екіпажу корабля до виконання поставленого завдання по спільному польоту.

Товариш Л. І. Брежnev побажав екіпажеві радянського космічного корабля «Союз-19» товаришам О. А. Леонову і В. М. Кубасову успішного виконання завдання і благополучного повернення на Батьківщину.

Л. І. Брежнев бажає також успішного польоту американському космічному кораблю «Аполлон» і його екіпажеві Томасу Страффорду, Венсу Бранду і Дональду Слейтону.

Радянські керівники висловлюють надію, що спільній політ проходить успішно і продемонструє, які можливості відкриває спільне співробітництво в наукових дослідженнях космічного простору.

(ТАРС).

НА ОРБІТІ КОСМІЧНИЙ КОРАБЛЬ „СОЮЗ-19“

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАРС

15 липня 1975 року о 15 годині 20 хвилин за московським часом у Радянському Союзі проведено запуск космічного корабля «Союз-19». Його пілотує екіпаж у складі командира корабля Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР полковника Леонова Олексія Архиповича і бортінженера Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР, кандидата технічних наук Валерія Миколайовича Кубасова.

створених радянськими і американськими спеціалістами;

— здійснення стикування з кораблем «Аполлон» і спільногопольту протягом двох діб;

— виконання взаємних переходів космонавтів з корабля в корабель і проведення спільних наукових експериментів у ході польоту;

— проведення наукових експериментів під час автономного польоту корабля «Союз-19».

На борту корабля «Союз-19» знаходиться прапор Організації Об'єднаних Націй, яка внесла важливий вклад у те, щоб космос завжди служив благу людей.

Після стикування кораблів на навколоземній орбіті прапор буде передано американському екіпажеві, який доставить його на Землю. Потім радянські і американські дослідники космосу передадуть прапор в Організацію Об'єднаних Націй.

Керування польотом космічного корабля «Союз-19» здійснюється радянським Центром керування з допомогою станції стеження, розташованої на території Радянського Союзу, і науково-дослідних суден Академії наук СРСР «Космонавт Юрій Гагарін» і «Академік Сергей Королев», які перебувають в акваторії Атлантичного океану.

З екіпажем корабля підтримується стійкий зв'язок. Усі бортові системи корабля працюють нормально.

ЕНЕРГІЯ ПОМНОЖЕНА НА ДОСВІД

Золоті руки в чоловіка — так вам скажуть на Харківському учбово-виробничому підприємстві № 2 про Миколу Олексійовича Тищенка. І слова ці, безперечно, справедливі. Хто хоч раз мав справу до механіка, той знає: фозчаруватись не доведеться.

З 1948 року працює на Харківському УВП № 2 Микола Олексійович. Ударник комуністичної праці, шановний колективом товариш уже на порозі пенсійного віку, та... даруйте, за відпочинок він ще не думас. Як і раніше, Микола Олексійович завжди енергійний, завжди вчасно та надійно ремонтует швейні машини.

Ставши на передз'їздівську трудову вахту, Микола Олексійович з випередженням графіка проводить планово-попередкувальний ремонт швейного устаткування, щоб не допустити найменшого його простою і забезпечити високу продуктивність праці колективу.

О. АНДРІЙЧУК.

На знімку: М. О. Тищенко за роботою.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЗАВЖДИ ПОПЕРЕДУ

Кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, передовик соціалістичного змагання... Такою знають швеї-мотоциклісти Білоцерківського УВП свою подругу по роботі Марію Сергіївну Шкурлатовську.

Вперше вона переступила поріг підприємства у 1955 році. Минув деякий час і модна швея на полегливою працею звернула на себе увагу всього колективу. З року в рік Марія Сергіївна домагається високих виробничих успіхів, продукцію випускає тільки високої якості.

Відрядних трудових показників добилася М. С. Шкурлатовська з початку завершального року дев'ятої п'ятирічки. За підсумками другого кварталу Марія Сергіївна завоювала перше місце в індивідуальному соціалістичному змаганні швеї-мотоциклісток підприємства.

Активну участь бере М. С. Шкурлатовська у громадському житті колективу УВП як профгрупогор.

О. ОЛЕКСІЕНКО.

На знімку: кавалер ордена Трудового Червоного Прапора М. С. Шкурлатовська.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЩЕДРИСТЬ

Ольга Павлівна Кучер, або просто, Оля, як звуть її всі в колгоспі, ніякоже посміхається, виходить на сцену сільського клубу. Із залу на неї дивиться безліч очей, таких знайомих, рідних, і в очах частка тієї радості, що переповнє сьогодні серце дівчини. Може саме тому радість її така величезна, така неосяжна. Оля обертається до залу і яскрава посмішка заливає, затоплює її обличчя, посмішка, яка буває лише у безмірно щасливової людини.

Зал вітає дівчину оплесками. Разом з усіма аплодує і голова облвиконкому тов. Поценок, ідучій назустрі. За хвилину Оля тримає в руках червону коробочку, що наче випромінює тепло. Золотом сяє в ній орден «Знак Пошани». Ользі тиснуть руку, обімають, цілуєть, а вона ніби у сні, немов дужі руки підняли її високо-високо. І видно їй далеко-далеко навколо: і рідне село, і поля, і ген усю Батьківщину, яка сьогодні вшановує одну з мільйонів своїх дочек, просту і скромну сільську дівчину...

Ольга прийшла на ферму підлітком десять років тому. З нею охотою йшла. Й більше подобалася робота в полі, на городі. Простір який! Та й батьки відмовляли:

— Не йди, Олю, робота важка, вдосвіта вставати треба.

Але дуже вже просив голова колгоспу. Помітив у дівчини наполегливу вдачу, працелюбність.

Пішла. І жодного разу не пожалкувала, що прийняла таке рішення. Душою припиніла до роботи доярки. Встає Оля справді вдосвіта. Вже о п'ятій годині вона на фермі. Головна її турбота нагодувати, напоїти корів. Та впоравшись з роздачею кормів, з доїнням, Ольга додому не йде.

Треба переглянути раціон — он Лиска щойно отелилась — соковитих кормів її добавити, і з механіком поспаритися — вже вдруге нагадує йому, що автопоїлка не в порядку.

З головою Волочинської первинної організації УТОГ А. С. Пропцюком ми приїхали до с. Богданівки опівдні. Голова колгоспу зустрів нас радо, повів на ферму. Звичайно, Ольга Кучер була вже тут серед своїх 18 чорно-рябих красунь. Корови у неї й справді гарні. Так і слідкують очима за своєю годувальницею.

Роздавши корми, Ольга готується до доїння. Довго, наче хірург перед операцією, мие руки. Змінє свій темний халат на спілючо-блій, також як самою хусточкою пов'язує голову, потім тепло водою доярка старанно обмиває вим'я, енергійно масує його. Тепер можна підключати апарат.

Нелегко було Ользі звикати до електродоїльного апарату. Доярки на слух сприймають, чи чітко, в потрібному ритмі прапорці він. Це дуже важливо: варто уповать на пульсування апарату і тварина починає хвилюватися і відразу зменшує молоко, перевищивши потребу швидкість — і молоко віддається не повністю.

Ольга звуків не чує. Мабуть тому голова колгоспу каже, не впевнено:

— Ніби трохи зашивидко. Чи не так?

Оля звично прикладає руку до апарату, дивиться у маленьке склянє віконечко на гумові трубці, де пульсує молоко, пильно стежить за коровою.

— Ні, — впевнено хитає голову, — все в порядку.

Голова ще хвилину прислухується, потім задоволено крекнувши, прямує корівником далі. Він знає, що в Ольги Кучер все гаразд, а якщо і нагадує коли-небудь, то просто так, для порядку, натура в нього така, хазяйська. Голова обходить корівник і знову повертається до нас, а ми захоплені чітким ритмом роботи молодої доярки. Все в неї виходить напрочуд швидко і гарно. Починає розуміти, що так може працювати лише людина, для якої праця стала потребою і наслодаю.

Десять років — строк немалій. Саме такий стаж доярки Ольги Кучер. За цей час на фермі сталося чимало змін: виснажливе ручне доїння замінили механізмом, встановили автопоїлки.

Минулого року Ольга надійла по 3,5 тисячі літрів молока від кожної із 18 закріплених за нею корів. Цього року теж обіцяє находити не менше.

— Мало, — каже Ольга, — було бы набагато більше, якби достатньо було кормів.

Справді, з кормами у колгоспі суттєвно. Пасовись, луків немає. Худоба взимку і влітку на стійловому утриманні. Доярки з ранньої весни допомагають заготовляти корми. А Ольга старається хоч чим-небудь порадувати своїх корівок. Ідучи з дому, несе на плечах повну верету свіженької, щойно з городу гички. Мати свариться:

— Онде своя корова в хліві! Ольга всеміхаетши широко, щиро, тільки вона так вміє, цілує матір у поорану зморшками щоку і... вже за ворітами...

— Отака вона змалку. Все для людей, — каже мати, стираючи з очей слозу сухенькою рукою, — не дав бог щастя дитині — не чує.

Ой, мамо, мамо. Хіба ж така нещасна ваша дитина? А чого ж так сяють дочині очі, чого, ж така ясна усмішка не сходить з її обличчя? Бо в працю закохана, бо людська шана — то велике щастя, що не кожному випало на долю. Його заслужити треба, як заслужила його ваша донька. Заслужила недоспаними солодкими світанками, працьовитими своїми руками, щирим своїм серцем.

...Вже смерком повертається з ферми молода доярка. На повні груди вдихає дівчину степове повітря, напоєне пахищами свіжого сіна, теплого молока, низько вклоняється зустрічним односельцям, а вони лагідно дивляться її усіді:

— Щасті тобі, дівчині! На світлу дорогу ти вийшла, доярко Ольго Кучер, кавалер ордена «Знак Пошани».

А. САВЧЕНКО.

СТАРШИЙ БРАТ

Завжди, коли мені доводилось навідуватись до Києва, я поспішав на дніпровські схили. Там, у парку Вічної Слави, поховано 34 вірніх синів Батьківщини — оборонців і визволителів української столиці. Серед них і мій старший брат — гвардій підполковник Михайло Феодосійович Маляров.

І ось я знову перед обеліском. Непорушна скорбота навіює слогади — в пам'яті оживають події далеких днів, дорогі образи... 1919—1921 роки. Становлення радянської влади на місцях. Боротьба з господарською розрухою, за новий, соціалістичний лад, за нову свідомість. Читаючи газети того часу, я не раз прохав свого старшого брата Михайла пояснити мені незрозумілий вираз, ту чи іншу

думку. Михайло тоді працював секретарем райпарткому і, незважаючи на постійний брак часу, завжди допомагав мені дійти істини. Бувало, дістане журнал «Проектор» або сатиричний — «Лапоть», знайде там найцікавіший матеріал і — читай, брате, запам'ятуй.

За порадою Михайла потрапив я і до Одеського клубу глухих. Там же за допомогою таких працівників місцевого об'єднання Товариства, як Поляков, Лавецький, Кирика, Авербух, влаштувався на роботу. А згодом мене послали вчитися. Так я опинився в Києві, де на спеціальних курсах опанував питання організації та роботи Товариства глухих на місцях, підвищував техніку міміки і дак-

«САЛЮТ-4»:

ДЕНЬ 52-Й — МЕДИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

ЦЕНТР КЕРУВАННЯ ПОЛОТОМ, 15. (ТАРС). Черговий, 52-й робочий день екіпажу станції «Салют-4», який закінчився сьогодні о 8-й годині московського часу, був присвячений медичним експериментам. Відразу ж після пробудження Петро Климуцьк і Віталій Севастьянов в умовах повного спокою провели дослідження серцево-судинної системи. Потім екіпаж станції виконав функціональні дослідження з дозуваним фізичним навантаженням на велоергометрі. Було, також проведено повне електрокардіографічне обстеження обох космонавтів. З метою наступних

лабораторних аналізів на Землі взято і законсервовано проби крові.

За даними медичного контролю і доповідями з борту, стан здоров'я і самопочуття Петра Климуцьк і Віталія Севастьянова добре. Частота пульсу в спокої у командира — 72, у бортінженера — 74 удари на хвилину. Величина артеріального тиску відповідно становить 115 на 70 і 125 на 75 міліметрів ртутного стовпа.

Бортові системи станції «Салют-4» функціонують нормально. Програма польоту успішно виконується.

ТРУДОВИЙ КАЛЕНДАР НАСТАВНИКА

Миколі Макаровичу Минцеві виповнилося не так уже й багато — 46 років. Та він один з найперших наставників Товариства, один із перших на підприємстві ударників комуністичної праці.

Тридцять років незмінно трудиться він майстром-бондарем на Котелевському промкомбінаті. Як хорошу, працьовиту людину, його добре знають у Зіньківському міжрайвідділі УТОГ Полтавської області. Портрет майстра неодноразово заносили на районну Дошку пошани, на Дошку пошани облвідділу УТОГ. Микола Макарович брав участь і в рес-

Н. АКСЮК.

Полтавська обл.

НАША КАТЯ

Червневого дня 1974 року робітниця Чернівецької швейної фабрики Катерина Михайлівна Кисельова завершила свою особисту п'ятирічку і почала працювати в рахунок 1976 року.

Автор цих рядків зустрівся з керівниками різних служб та виробничих дільниць фабрики і попросив розповісти про її трудову діяльність.

Старший інспектор відділу праці і зарплати С. С. Розенберг охарактеризувала Катерину Михайлівну як одну з кращих робітниць підприємства. З радістю вона повідомила, що передова швейна праця в рахунок березня 1978 року.

— За весь період роботи на фабриці, — сказала майстер дільниці М. П. Каждан, — Катерина Михайлівна не мала жодного порушення трудової дисципліни, з товаришами завідти привітна і ввічлива.

— П'ять років Катерина Кисельова виходила переможцем соціалістичного змагання, — додала інспектор по кадрах І. Н. Судовиченкова. — За самовіддану працю має нагороди, а колеги Міністерства легкої промисловості УРСР нагородила її знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року».

Нові штрихи трудової біографії робітниці розкрила технолог фабрики С. М. Козак.

— Наша Катя, так тепло називають свою подругу робітниці, — сказала М. С. Козак, — залишило посні звания «Краща за професію» і «Майстер — золоті руки», вона шановна людина в нашому колективі. Це Катерина Михайлівна навчила швейної

справи свою молодшу подругу Катерину Слободяю, яка стала передовою робітницею і змагається зі своєю першою наставницею.

Готуючи гідну зустріч ХХV з'їзду КПРС, Катерина Михайлівна виконує норми виробітку на 180—200 процентів. До того ж, при відмінній якості продукції. Г'ятирічка — проміжок двох дат між ХХIV і ХХV з'їздами КПРС для робітництва сповідна трудової наснаги, стала ще однією вершиною в зростанні її майстерності.

З Катериною Михайлівною ми зустрілися в Будинку культури, там робітниця відповіла на мої запитання, поділилася планами на майбутнє.

— Перше місце завойоване в соціалістичному змаганні, — сказала вона, — велика честь. І відповідальність. Важко бути попереду, але спробую довести, що це не випадкові досягнення. Досвід у цьому вже маю.

Помовчавши хвилину, додала:

— Не вважайте нескромністю, але я певна, що першості не уступлю — люблю змагатися, відчувати радість перемог, як своїх, так і колективу в цілому. Якщо поступлюся першістю, це знову ж таки буде не поразка, а доказ того, що резерви соціалістичного змагання невичерпні. Вишукувати їх, удосконалювати майстерність, підвищувати виробничо-технічну освіту, — таке мое правило змагання. Адже, незабаром нова п'ятирічка, нові величезні завдання.

Т

ПРАЦЯ ЗБАГАЧУЄ ДОСВІД

Понад п'ять років працює на Одеському виробничому об'єднанні УТОГ Людмила Крива. За цей час вона добре вивчила виробництво, повністю освоїла доручену їй діяльність.

Лідія Крива навчалася у Феодосійській спецшколі-інтернаті для слабочуючих дітей Людмилі легко давалося засвоєння знань з математики. Вона любила розв'язувати складні приклади і задачі, а коли настав час обрати спеціальність, вирішила вступити до Дніпропетровського промислового-економічного технікуму.

Непомітно промайнули роки навчання.

— Призначення на роботу, — згадує Людмила, — одержала в Одесі. Тут, на одному з підприємств нинішнього виробничого об'єднання УТОГ, я проходила практику, познайомилася з хорошиими, чуйними людьми, які багато допомогли мені на тих перших кроках трудової діяльності.

Коли почала працювати самостійно, то відчула, що знань, здо-

бутих в технікумі, замало і тоді вирішила самостійно засісти за літературу. Намагалася вникнути у всі тонкощі бухгалтерського аналізу та обліку господарської діяльності сучасного промислового підприємства. Зараз працею бухгалтером дільниці механо-складального цеху.

Так, Людмила Крива знайшла своє місце у житті. Професія її складна, — потребує акуратності, уважності. Бухгалтер механо-складального цеху Світлана Павлівна Двоскіна говорить:

— Люда хоч і молодий, але вже досвідчений спеціаліст. Її можна доручити найскладніше завдання і вона все виконає кваліфіковано.

Начальник механо-складального цеху М. А. Ройтман додає:

— Людмила користується авторитетом в нашому колективі. Вона член бюро комсомольської організації, бібліотекар на громадських засадах. І якщо вже візьметься за справу, то неодмінно доведе її до кінця.

Г. ЮХИМЕНКО.

23 роки незмінно працює вона на цьому неспокійному місці.

Що головне в роботі контролера? Уважність, вимогливість? Уміння відрізняти хорошу продукцію від поганої? Не тільки. Марія Семенівна переконана, що, крім принциповості, необхідне ще тверде усвідомлення своєї правоти. Люди повинні знати, чому в їхній роботі трапився брак, який вин, що треба зробити для його усунення.

І сьогодні в тому, що виробнику УВП охоче приймають торгові організації багатьох областей, є заслуга контролера ВТК Марії Семенівни Туркевич — ударника комуністичної праці, переможця соціалістичного змагання 1974 року.

28 років життя віддано виробництву, загального стажу — понад 30 років. Але зачекайте... лишати працю вона не думає. О, ні. Настає новий день, і ви знову відправите її на своєму робочому місці. Через її руки проходять готові вироби — результат праці всього колективу. Десять на конвеїрі помилилися, або хтось недобросовісно виконав свою операцію, — контролер завжди пильний. І так за зміну Марія Семенівна перевіряє тисячі виробів. А скільки їх побувало в робочих руках контролера за все багаторічне трудове життя! І скільки їх ще попереду!

М. НИРОВ,
інструктор Вінницького
облвідділу УТОГ.

КРЕЙДУВАЛЬНИК

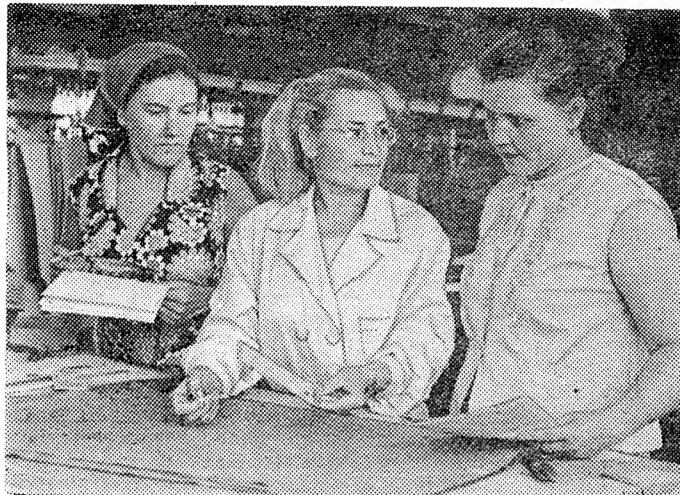
Анатолій Олексійович Шуба працює крейдувальником на Чернігівському учбово-виробничому підприємстві. На перший погляд обов'язки в нього нескладні — навести крейдою лінії за лекалами після чого буде розрізано настелений шар тканини на окремі деталі крою. Та це тільки так здається. Напевді його робота набагато складніша. Від нього в значній мірі залежить економія або перевитрата тканини.

Працює А. О. Шуба швидко, якісно. На його рахунку — з початку дев'ятої п'ятирічки — вже чимало заощадженої тканини, з якої виготовлено додаткову продукцію.

За високі виробничі показники, досягнуті в соціалістичному змаганні, А. О. Шубі присвоєно звання ударника комуністичної праці, його нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року». Сьогодні Анатолій Олексійович уже видає продукцію в рахунок вересня 1976 року.

На змінку: А. О. Шуба за роботою.

О. АНДРІЙЧЕНКО.
Фото Д. БУШТРУКА.

Завжди на посту. Так говорять про народних контролерів Харківського УВП-2. Всі свої знання та сили вони віддають поліпшенню діяльності підприємства. Народні контролери ніколи не проходять байдуже мимо тих порушень, які гальмують випуск продукції та підвищення її якості. В тому, що двом виробам УВП-2 присвоєно державний Знак якості, є їх внесок.

На змінку: група народного контролю перевіряє режим роботи цеху (зліва направо) швєя Лідія Семенівна Поспелова, інженер-нормувальник Ганна Дмитрівна Педоренко (голова групи) та обрихтувальниця крою, переможець дев'ятої п'ятирічки Марія Павлівна Гонюкова за перевіркою.

Текст і фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЛЮДИ І РОКИ

ТРУДОВЕ ДОВГОЛІТТЯ

До всіх приходить пора заслуженого відпочинку. Настала вона і для контролера ВТК Марії Семенівни Туркевич. На вечорі почесних проводів її сказали багато теплих слів, піднесли цінного подарунка, нагородили грамотою. А Марія Семенівна думала про те, що пенсія пенсією, а роботи вона ще покине: не могла собі уявити, як буде жити без праці.

Недаремне роїлися ті думки в голові ветерана. Думала і згадувала... У багатодітній селянській сім'ї тих нелегких двадцятих років не завжди було вдосталь хліба, і маленька Марійка, що втратила тоді слух від кору, добре знала йому ціну. Знала: тільки працею можна здобути хліб. Тож, як і всі члени родини, старалася допомагати батькам.

Коли минуло Марії двадцять років, послали її читися до Київської школи-інтернату. А через чотири роки дівчина разом з іншими учнями вже працювала на Вінницькому УВП. Треба сказати, що її поталаніло: того часу швейної справи навчав С. Сонич, котрий любив працю і приступлював пошану до неї своїм учням.

Наука пішла на користь Марії: через рік вона вже працювала на швейній фабриці імені Воло-

дарського. Там якраз організовували компактну групу глухих — Марія раділа: працюватиме не одна, в колективі.

Та — несподівано вибухнула війна. Вінницю зайняли фашисти. Не всі встигли евакуюватися, залишилася вдома і Марія. З величими зусиллями друзям пощастило влаштувати її, на м'ясокомбінаті. Працювали мало — більше думали про те, як обманути пильність ворога, щоб не помітно внести кілограм — другий м'яса. Треба було рятувати тих, хто терпів од голоду. Знали, на що йшли, та інакше не могли.

Одного разу поліція зробила обшук — у багатьох робітників знайшли продукти. Не пощастило і Марії. Дівчині загрожувала смерть, у кращому випадку — відправка до Німеччини. Тільки втеча врятувала її від покарання. Довелося довго переховуватися у дружів.

Радісним було визволення. Марія відразу пішла працювати на фабрику художніх виробів. Та незабаром її потягло до колективу — перейшла працювати на УВП. Почала шити військовий одяг, пальта, костюми. Тут і виявила свої організаторські здібності: керівництво призначило Марію бригадиром, а через півроку — контролером ВТК. З того часу

М. НИРОВ,
інструктор Вінницького
облвідділу УТОГ.

КРЕЙДУВАЛЬНИК

Анатолій Олексійович Шуба працює крейдувальником на Чернігівському учбово-виробничому підприємстві. На перший погляд обов'язки в нього нескладні — навести крейдою лінії за лекалами після чого буде розрізано настелений шар тканини на окремі деталі крою. Та це тільки так здається. Напевді його робота набагато складніша. Від нього в значній мірі залежить економія або перевитрата тканини.

Працює А. О. Шуба швидко, якісно. На його рахунку — з початку дев'ятої п'ятирічки — вже чимало заощадженої тканини, з якої виготовлено додаткову продукцію.

За високі виробничі показники, досягнуті в соціалістичному змаганні, А. О. Шубі присвоєно звання ударника комуністичної праці, його нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року». Сьогодні Анатолій Олексійович уже видає продукцію в рахунок вересня 1976 року.

На змінку: А. О. Шуба за роботою.

О. АНДРІЙЧЕНКО.
Фото Д. БУШТРУКА.

На змінку: А. О. Шуба за роботою.

О. АНДРІЙЧЕНКО.
Фото Д. БУШТРУКА.

ПО-УДАРНОМУ

Ударно трудяться члени компактної групи Стрийського гумовзуттєвого заводу. Розгорнувши змагання за дистріктове виконання завдань завершального року дев'ятої п'ятирічки, високих трудових показників домоглися в своїй праці такі товариші, як Галина Іванівна Грабовська, Богдан Михайлович Гресько, Зіновій Іванович Гошко та інші. Вони систематично перевиконують норми виробітку.

Приклади самовідданої праці показують і такі робітники, як Антін Мастиляк, Ганна Мончак, Михайло Пилипів, Олена Василів. Вони не тільки добре працюють, але й беруть активну участь в громадському житті рідного підприємства. У вільний від роботи час їх часто можна зустріти в Будинку культури на репетиціях художньої самодіяльності.

Разом з колективом гумовзуттєвого заводу члени компактної групи УТОГ нині широко розгорнули соціалістичне змагання за гідну зустріч ХХV з'їзду КПРС.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Львівська область.

У ПОЛОНІ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ

Серед підприємств та виробничих об'єднань Ровенське УВП єдине в нашему Товаристві, яке не виконало шестимісячного плану щодо випуску та реалізації готової продукції. Колектив заборгував державі меблів на 40 тисяч карбованців.

Таке відставання, що певною мірою вже стало хронічним у нинішньому році, керівники підприємства пояснюють «об'єктивними» причинами. Чи справді це так?

Заради справедливості слід сказати, що в 1975 році УВП перешло на випуск кухонних буфетів. У новій конструкції буфету, порівняно з тією, що випускало підприємство раніше, збільшилась кількість деталей на дві полічики, звісно обсяг опоряджувальних робіт.

Якщо раніше, скажімо, такі меблі фарбували лише зовні, то тепер їх лакують і всередині. Це, безперечно, наклало деякий відбиток на випуск кількості продукції, але адміністрація Ровенського УВП, на жаль, нічого не зробила для того, аби перебороти згадані труднощі. Судіть самі.

Щоб усунути так звані вузькі виробничі місця, у березні цього року на підприємстві провели виробничо-технічну нараду за участю працівників Центрального правління, нацреспили ряд організаційно-технічних заходів. Відтоді минуло три з половиною місяці, але заходи так і лишилися на папері.

Для забезпечення виробництва парою підприємству необхідно мати щонайменше два справних котли, фактично ж діє тільки один. Із зони нагрівання сушильних камер не винесено електромоторів, а це досить відчутно впливає на забезпечення виробничих дільниць сухими деталями.

Не виготовлено шестишпіндельного присадного верстата, щити буфетів перед складанням не грунтують і не шпаклюють. Крім того, не встановлено шліфувального верстата ШЛПВ-2М, що змушує робітників працювати вручну. Немає пересувних сталевих стелажів для сушильня щитів після фарбування.

На шліфувальній та оздоблювальній дільницях УВП склалася несприятливі умови праці. Тут вкрай необхідно реконструювати витяжну вентиляцію, але адміністрація підприємства, незважаючи на неодноразові попередження санітарно-епідеміологічної станції, ніяк не спроможеться це зробити.

Для оздоблення буфетів на УВП намічено змонтувати конвеїр. Металоконструкції цього механізму ще в квітні виготовлено на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт» і доставлено до м. Ровно, проте монтаж конвеїра ще й досі не розпочато.

Згідно з комплексним планом, для заощадження лакофарбних матеріалів при оздобленні щитів

3

На змінку: А. О. Шуба за роботою.

О. ПАЛІЙЧУК.

МАМО, Я ВАШ СИН!

Цю дивовижну, майже неймовірну історію, про те, як за журналним знімком монумента син відшукав матір, сестру і брата, мені розповіли в Дніпродзержинську. Згодом, після зустрічі із самим героєм та його рідними, і народився задум розповісти про це читачам «Нашого життя».

Нелегко було дніпродзержинцям одразу після війни. Куди не глянь — розруха і нестатки, руйни, людське горе.

У сім'ї Варвари Зінченко своє лихо: втратила на фронті чоловіка, залишилася з трьома дітьми — донощкою і синами. По війні Іванка та Яшка довелось відати до Дніпропетровського дитбудинку. Допомогти хворій матері засталася старша Марія. Вона ж навідувала братиків, забирала їх на канікули додому, як могла, турбувалася за них.

Якось восени Варварі дуже захотілося побачити своїх синів.

— Пойдемо, Марійко, до хлопців, гостинці їм одвеземо, — і стала лаштуватися в дорогу.

У дитбудинку їх приголомшили лихузвіткою — зник Іванко. Поклали до лікарні полікувати вуха, а він, як у воду канув.

Довго привали пошуки хлопця. Прибита горем жінка вже стала звикати до думки, що втратила сина. Аж тут із Кривого Рога поїхали: Іван Зінченко вчиться у місцевій школі-інтернаті для глухих дітей. Поїхали удвох з Марією — наче він. Лише Марія помітила: Іванко ніби, а якийсь відлюдькуватий, не підходить, як раніше, до неї, не цікавиться своїми давніми заняттями. Але мати навіть і слухати не хотіла доньчиних сумнівів. Раділа жінка: всі діти коло неї. Так, за щоденними турботами, минав час. Закінчивши школу, Іван уже здобував робітничу професію на Дніпродзержинському УВП. І..

раптом, як грім серед ясного неба, підкосила Варвару нова біда: Іван потрапив під поїзд. Знеслено повернулася вона з похорону, потому злягла надовго... Спливали роки. Варвара по-малу вела хатне господарство. Віддала заміж Марію, одружила Якова.

А тим часом її син Іван уже багато років наполегливо шукав своїх рідніх. Його справою займалися відповідні установи та органи, але все даремно. Закінчивши Миргородську школу-інтернат для глухих дітей, Іван учиться токаріві справі на Полтавському УВП-2. Водночас с хлопця вабить художнє мистецтво. Останнє й привело його до політехнікуму Ленінградського відновлювального центру. На канікули приїздив до Миргорода і Полтави, відпочивав у товаришів.

Назрівав півстолітній ювілей Жовтневої революції. У газетах і журналах вміщали спогади участників тих бурінних років, а також — монументи, споруджені у пожовтневий час.

Якось, гортаючи тижневик «Україна», Іван звернув увагу на один знімок: на високому постаменті-колоні стояла скульптура людини з розірваними кайданами в одній руці і зі смолоскопом — у другій. То був монумент «Нескорений Прометей» у Дніпродзержинську.

Тої ночі він довго не міг зас-

ти й оголив руку. На ній, трохи вище ліктя, цяткою чорніла родимка. Молода жінка скрикнула і рвучко обняла хлопця.

— Нарешті знайшовся, братику рідненький! Це ж я, твоя сестра, Марійка!

І, не випускаючи Іванової руки, так, як це робила в дитинстві, хутко потягла його до хати.

— Ходімо швидше — нашу маму порадуємо.

Стара жінка вийшла з хати, тримаючи в руках засмаленого горщика: її увагу привернув вульний гомін. А за ворітами вже була дочка Марія, котра вела за руку якогось парубка.

— Мамо! — радісно закричала Марія. — Іван знайшовся! Мамо, справжній Іван!

У Варвари затремтіли руки. Від того горщик із дзенькотом розлетівся на цегляній доріжці. Вимученим поглядом спинилася на Марії, на хлопцеві, людях. Хотіла щось сказати, але — мову відібрало... Так і впала на руки сусідів.

Іван не зводив очей з обличчя цієї жінки. Ось вона, його рідна матуся, сестра... Тут, справді тут рідна хата. Скільки років він марив ними! Аж тепер відчув, як усе йому до болю знайоме. Тут він народився, вперше зійшовся на ноги... Он з-за густого верболозу блиснув рідний Дніпро... Іван підступив до матері й простяг руки.

— Мамо, рідна! — його голос затремтів, на очі напливли сльози. — Я ваш син, мамо!

Стара жінка прийшла до тями, знову перехрестилася, ще раз подивилася на Івана і — заперечливо хинула головою.

— Цього не може бути. Мій син лежить отам. Господи! І за-плакала.

— Я ваш син, мамо! — повторив Іван. — Ось дивіться: я добре пам'ятаю, що біля воріт росло дві верби, хоч тепер — тільки одна. На тій, он, доріжці, я часто малював. А в хаті стояла велика піч, на ній ми в дитинстві спали.

— Справді, мамо, — доводила і Марія, — це наш Іванко. Дивіться: у нього навіть родимка

— Варко, вони такі схожі, твої діти, — додала сусідка.

Раптом з вулиці долинув автомобільний сигнал. До натовпу підішов середній Варварин син — Яків. Якусь мить брати дивилися один на одного, а тоді — кинулися в обійми. До них пріпала і Марія. Так і стояли вони разом, притулівшись одне до одного. Плакали від радості, витирили сльози сусідів.

Нарешті Варвара простягла руки — діти підішли до матері. Хтось виніс із хати стола, лави... Іван почав розповідати про себе. Виявилось, з чеїс вини в його документах замість прізвища Зінченко пішло — Зіненко. Така історія цієї плутанини.

Літо Іван провів у рідній Карнаухівці. Коли ж канікули скінчилися, проводжати хлопця вийшли мадо не всім селищем.

Нині Іван працює в художній майстерні рідного Дніпродзержинська.

Л. СЕМЕНІВ.
На знімку: Іван Зінченко.
Фото автора.

В моє підпорядкування, як майстра дільниці товарів широкого вжитку УВП, входить також і гальванічна дільниця. Чи належить мені, майстру, надбавка до ставки за роботу в шкідливих умовах?

В. ЧУМАК.
м. Кіровоград.

За загальноприйнятим правилом оплата за шкідливість інженерно-технічним працівникам та службовцям УВП і виробничих об'єднань встановлюється в тих випадках, коли 50 процентів свого робочого часу вони перебувають у цеху зі шкідливими умовами праці.

Тривалість перебування у цеху зі шкідливими умовами праці у кожному конкретному випадку визначає адміністрація УВП та виробничого об'єднання разом з місцевим комітетом профспілки.

У ТВОРЧОМУ ПОШУКУ

Ще з довоєнних років відомий своїм колективом художньої самодіяльноті Одеський будинок культури. Не один раз його аматори сцени брачуть участь у республіканських оглядах УТОГ, займали призові місця.

На сьогодні відчутно зросла акторська майстерність виконавців. Дедалі частіше у їхньому репертуарі з'являються твори класиків і сучасних драматургів. Тут і водевілі А. Чехова, «Зачарований вітряк» М. Стельмаха, «Ох, ці діти» М. Зарудного та інші.

Уже вісім років, як творчому колективу присвоїли почесне звання «Народний самодіяльний театр». За цей час він грунтovanо оновився, передусім за рахунок такої здібної молоді, як Ж. Якименко, М. Журавська, Л. Семенюк, проте країні його митці залишилися на місці. Серед ветеранів самодіяльності сцени — К. І. Бородіна, Г. Ю. Черчера, В. С. Стельмащук, Р. Д. Піскун.

Нешодавно Одеський Народний самодіяльний театр повторно захистив своє почесне звання. І, хоч пішла на заслужений відпочинок незмінний його керівник Н. В. Коржинецька, творчий колектив на чолі з режисером О. В. Гуляєвим не здає позицій. Так, із завданням зустрів глядачі його останню постановку — виставу О. Коломійця «Голубі олені». Це щира розповідь про радянських людей, які кохають, вірють, чекають, про людей, готових захищати Батьківщину, відстоювати мир на землі. У центрі вистави дівчина Оленка і солдат Кравцов; вони зустрілися випадково — під час війни, пробули разом недовго, та покохали одне одного на все життя.

Роль Оленки добре зіграла Раїса Піскун. Вона вміє перевтілюватися: з веселої і безтурботної стає сувереною або — чуйною, люблячою. Вдало виконали свої ролі Й. В. Тараненко, К. Бородіна, В. Осипов, О. Бєлов.

Вистава «Голубі олені» — черговий успіх самодіяльних митців. Нині вони готуються до наступного республіканського огляду творчих колективів.

Ю. ГЕР.

Перша помічниця

Тут же відшукав місцеву організацію Товариства глухих. Разом з її керівником Марією Степанівною Козик взялися за пошуки. Обстеження вулиць, що ведуть до Дніпра, нічого не дало. Вирішили вивчити найдальший автобусний маршрут — до селища Карнаухівки. Вони лише недавно стало територією Дніпродзержинська.

Коли вийшли з автобуса — Іван озирнувся: йому ця вулиця видалася знайомою. На роздоріжжі постукали у ворота найближчої хати. До них вийшла розревоцька молодіця. Марія Семенівна відразу звернула увагу на схожість тієї молодіці з Іваном — в обох продовгувате обличчя, однакові лінії губ, носа і вух. Однакові карі очі під густими бровами. І навіть колір волосся той же — пшенично-світлий.

Марія Семенівна взялася розповідати. До їхнього гурту сходилися зацікавлені сусіди.

— Ви тільки подивітесь: навіть на господиню цієї хати схожий Іван, — вказала людям Марія Семенівна.

— А їй справді, — почулося з гурту, — схожі. Викапані брат і сестра.

Молодіця уважно придивлялася до парубка...

Закачай-но лівого рукава! — попросила.

Іван розщібнув манжет сороч-

порядку, допомагає самодіяльним акторам підготуватися до виходу на сцену.

Працювітість завжды викликає пошану людей, тому й поважає Марію Яківну колектив.

Р. ЧЕПУРНА, директор Чернівецького будинку культури.

ЧИ ВМІСТЕ ВИ КУПАТИСЯ?

Кажуть, що купатися в річці чи ставку і загоряти можна, скільки завгодно. Я помічав: одні цілій день плюскується у воді — і їм хоч би що. А інші — ледве «перекупаються» — і в них починаються різні ускладнення. От я і хотів би довідатися, як все-таки купатися у відкритих водоймах.

В. ГОЯН.

с. Залуччя
Івано-Франківської обл.

Справді, купання у водоймах не така вже й проста річ, як думаєте. Чомусь побутує думка, що мудрого тут нічого немає: прийшов, мовляв, до річки, ставки, моря — заходить у воду і пливів собі чи пірнай. А помічали ви, чим це нерідко кінчачеться? Одні навіть у спеку враз застуджуються. Інших радикаліт «хапає», раптом судома у воді руки, ноги зводять. І тут вже й до біль не далеко — потонути можна. Отже, на воді треба бути обережним.

Особливо часто доводиться бачити на пляжах людей, які прагнуть водонраз найбільше засмагнутися. Чи треба казати, яких потім мук доводиться зазнавати таким «погорільцям», що дістали тяжкі опіки шкіри...

В загалі перед початком «власного» пляжного сезону необхідно поступово загартовувати свій

організм: приймати повітряні ваннини, приймати прохолодний душ, робити обтирання.

І от ви прийшли на пляж. Не поспішайте відразу заходити у воду — спочатку охолоньте. Зробіть самомасаж лілок, стегон, шні, м'язів, плечевого пояса. Після цього глибоко три-тичі риши вдихніть. Це потрібно, щоб організм злагатися киснем. А тоді плавайте собі на здоров'я, пірнайте. У перший день можна купатися часто, але не більше однієї — двох хвилин. Не доводьте себе до появи «гусячої шкіри». І, звичайно, не намагайтесь одразу ж «забрати» на себе все сонце. Загоряйте поступово, обережно. Здавалося б, що речі відомі, а от часто-густо ми ними нехтуємо. І тоді відпочинок біля води замість байдорості і загартування організму приносить небажані страждання, захворювання. Не завдавайте собі прикрас та пам'ятайте: сонце, повітря і вода справді наші друзі, коли ми розумно з ними поводимося.

А. ПОДШИБЯКІН, доктор медичних наук, завідувач відділенням Київського науково-дослідного інституту медичних проблем фізичної культури.

ДОБРІ ПОРАДИ